

Rozhovor s profesionální střihačkou

Chvilky
absolutního
soustředění
na soutěži

Mezi řemeslem a uměním

Některé velké věci se rodí docela nenápadně. Kdo by to byl řekl, že díky stříbrnému trpasličímu pudlíkovi, kterého dostala čtrnáctiletá školačka za úspěšně složené přijímačky, budeme mít za pár let mistryni Evropy?!

Romana Divišová pochází z Třebíče, a když potřebovala svého pudla poprvé ostříhat, zjistila, že v jejím rodném městě se nenajde nikdo, kdo by se tohoto úkolu ujal. Co naplat, rozjely se tedy s maminkou do psího salonu v Brně. Jednou dvakrát to šlo, ale z jejího rodného města to je do moravské metropole kus cesty, a tak na cestu vždy padl jeden den maminčiny dovolené a do školy bylo nutno složitě vymýšlet omluvenky. Paní učitelky neměly příliš pochopení pro skutečnost, že pudl, má-li být pěkný, potřebuje ostříhat každé dva měsíce. Jednoho dne dívence věčné dojíždění omrzelo a rozhodla se, že se do toho pus-

tí sama. V mamince měla stále velkou podporu, a tak obě absolvovaly svůj první střihačský kurs, organizovaný tehdy klubem chovatelů pudlů, a kurážně se pustily do díla. Nejprve stříhaly jen svého psa, potom i nejbližším známým, a čím víc se ve svém umění zdokonalovaly, tím více zájemců se hlásilo. Ze stříhání, které původně braly jen jako nutnou daň, kterou musí za krásu svých svěřenců platit všichni chovatelé pudlů, se stal velký koníček a nakonec regulérní zaměstnání provozované na nejvyšší úrovni. Psí salony mají momentálně v Třebíči i v Praze, a tak Romana svůj čas spravedlivě dělí mezi tato dvě místa. Romana Divišová se

v listopadu stala již poněkolkáté nejlepší českou střihačkou na mezinárodní soutěži ve stříhání psů Pragobest, o níž jsme referovali v minulém čísle našeho časopisu. Ne každý u nás však ví, že přes své mládí dnes patří také k nejlepším evropským střihačům. Přesněji řečeno: pro tento rok je v tomto zvláštním kynologickém odvětví nejlepší v Evropě. V nejprestížnější soutěži Starého kontinentu European Invitational Tournament of Champions zvítězila a za úpravu bišonka získala titul Oster Europe Grand Champion. Po celé Evropě je také zvána jako rozhodčí, vede semináře a workshopy, aby se o své zkušenosti podělila s dalšími pejskaři. A tak nás napadlo vyzpovídat ji trochu i pro naše čtenáře.

Jak se člověk dostane na špičku psích kadeřníků?

Je to především velká dřina. Když diváci na výstavě obdivují nádherně upravené psy, málokterý z nich si uvědomí, že za každým z nich je mnoho hodin tvrdé fyzické práce. Psi se jenom nestříhají, ale také trimují za pomoci různých pomůček

Rozhovor s profesionální střihačkou

nebo jen tak prsty, a ruce dost trpí. Ale nestěžuji si, to vůbec ne. I když se v poslední době úpravou psů živím, stále ještě mě to hrozně baví a je to pro mě víc obrovský koníček než práce.

Základem úspěchu je dostatek zkušeností, já sama jsem je sbírala nejen u nás, ale i ve Spojených státech, kde je stříhání psů na nejvyšší úrovni na světě. Rok jsem měla možnost pracovat ve dvou skutečně špičkových psích salonech a učit se tak u největších odborníků ve svém oboru. Ale jen píle, pracovitost a zkušenosti podle mého názoru nestačí. Člověk musí mít také určitý druh talentu a estetické citění. No a potom je důležité nadšení a ochota obětovat spoustu času a peněz na objíždění různých soutěží. Právě v přímé konkurenci s nejlepšími odborníky ve svém oboru se člověk nejvíce naučí. A pro každého je největším zadostiučiněním vítězství na mezinárodní soutěži.

Stříháte raději špičkové psy pro soutěže a výstavy, nebo obyčejné psy pro obyčejné smrtelníky?

To jsou spojené nádoby, při soutěžích se naučím hodně pro každodenní praxi, jsem pak schopná do praxe zavádět i mnoho novinek a to mě baví. Snažím se stále sledovat vývoj v oboru, mění se technika i stříhy... Když nejde o vavříny, mohu si zase vyzkoušet různé postupy, samozřejmě do dohody se zákazníkem, je zde velký prostor pro kreativitu. Moc mě baví obojí, a jsem šťastná, že se úpravě psů mohu stoprocentně věnovat.

Liší se nějak stříhání psů a lidí? Troufnete si i na stříhání přátel nebo členů rodiny?

Divili byste se, jak moc se to liší. Stříhací technika je úplně jiná. U psů se musí obsáhnout velká plocha, zatímco kadeřnice stříhají většinou přes hřeben nebo stupňovitě. Mezi mými zákaznicemi je hned několik kadeřnic, které se zpočátku pokoušely své psy stříhat samy, ale nakonec to vzdaly a rozhodly se obrátit na profesionály. A naopak: já sama jsem učinila několik nepříliš úspěšných pokusů ostříhat své přátele a vzdala jsem to. Jak se říká, každý se má držet svého kopyta.

Jaká plemena psů upravujete?

Všechna. A dokonce i kočky. Tomuto přístupu jsem se naučila ve Státech. Tam majitelé příliš nerozlišují, jestli mají psa, který se standardně upravuje, jako třeba pudla, knírače nebo nějakého teriéra, či nějaké jiné plemeno. Do psích salonů pravidelně docházejí se všemi, běžně jsem upravovala třeba severské psy, malamuty, hasky, ale třeba i novofundlandčany nebo hladkosrsté mopsy. Úpravou se zde nerozumí jen stříhání nebo trimování, ale

Vítězství s bišonkem na letošním Pragobestu. Romana však upravuje psy všech plemen.

také další kosmetické zákroky, zastříhování drápků, koupání, fénování, vyčesávání srsti apod. Málokterý běžný Američan si tyto věci dělá sám, většina z nich svého psa raději svěří profesionálům. U nás je to zatím jinak: většina lidí navštíví salon, až když je k tomu dožene nouze, a někdy přivádějí psy tak zplstnatělé, špinavé a celkově zanedbané, že nezbude, než vzít holicí strojek a oholit je úplně nakrátko. A i to bývá obtížné, protože zplstnatělá srst se drží kůže, takže hrozí její poškození a poranění psa. Pro psa to navíc bývá nepříjemné a bolestivé. Takových zvířat je mi vždycky strašně líto, jejich páníčkové si snad ani neuvědomují, že tady už nejde o otázku estetickou, ale zdravotní a etickou, a že svého psa vysloveně trápí.

Ráda upravuji i křížence nebo psy, kteří se podle oficiálního standardu nestříhají ani netrimují. Mezi moje časté zákazníky patří jorkšírští teriéři, u nichž existuje spousta různých, i když neoficiálních,

stříhových úprav. Mám skoro dojem, že dnes už ostříhání jorkšírští teriéři začínají převažovat nad těmi se srstí až na zem. Je to praktičtější a pro běžný život určitě pohodlnější pro páníčka i pro pejska.

Jak dlouho trvá úprava jednoho psa?

Záleží samozřejmě na plemeni a pak také na tom, v jakém je zvíře stavu, zda o ně jeho majitel pravidelně pečuje, češe ho a kartáčuje. Takového pudla v průměru upravuji i s koupáním asi 2, 5 hodiny. Lidé, kteří přijdou poprvé, jsou často překvapeni, jak dlouho trvá úprava tak malého pejska. Mívají zprvu dojem, že by se to dalo stihnout za čtvrt hodiny. Ale tato práce se nedá ošidit, na výsledku by to bylo vidět. Teriéři, kteří se trimují, trvají ještě déle. U nich ovšem hodně záleží na kvalitě srsti.

A jak často?

U pudlů je optimální stříhání po 2 až 2,5 měsících, u teriérů většinou stačí po 2,5 až 3 měsících. Knírači po 2 až 3 měsících. Bišonci po 2 až 2,5 měsících.

Ve velmi nízkém věku jste se dostala na špičku ve svém oboru.

Máte vůbec ještě o co usilovat?

Mám před sebou spoustu cílů. Přeji si, abych byla úspěšná ve svém pražském salonu pro psy, který jsem před rokem založila. Aby ke mně lidé i jejich psi chodili rádi a aby byli s mou prací vždy spokojeni. A kromě těchto „obyčejných“ cílů mám i jeden tajný velký cíl. Sním o vítězství na americkém Intergroomu, což je něco jako mistrovství světa ve stříhání psů. Stejný sen ale mají snad všichni dobří střihači na celém světě. A podařit se to může vždycky jen jednomu. Takže uvidíme.

Rozmlouvala Lea Smrčková

Vítězství na nejprestižnější evropské soutěži Romana získala i díky své všestrannosti

2º Campeonato de Europa
6º Campeonato Internacional